

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 813. Usque Ad Annum 859

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117867

§. 46. Ludovici Imperatoris pœnitentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66103](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66103)

stras eleemosynæ admodum modicæ collectæ sint. Non enim nobis fuit colligendi facultas in diversis locis commorantibus, & procul ab urbe Constantinopolitana positis. Sed nec modo omnia, ut voluissimus, collecta, nisi ea, quæ ex adjuncto indice cognoscetis. Illi autem, qui de suis largiti sunt aliqua, ipsi beneficium accepisse putant, dum ipsis honor obtigit cum Sanctis locis communicandi.

Sæculum IX.
A. C. 821.

Leone Armeno e vivis sublato plures præterea Theodorus scripsit Epistolas, in quibus Regulas tradit, qua ratione in illa persecutione lapsi recipiendi sint. Dicit, Episcopi, qui post lapsum non abdicat Episcopatum, non esse sinceram pœnitentiam. Item illum vere communicare cum Hæreticis, qui stipendium ab ipsis acciperet. Illud vero arbitratur, Episcopum post pœnitentiam peractam restitutum posse ad mensam Benedictionem pronunciare.

II. ep. 119.

II. ep. 139.

§. XLVI.

Ludovici Imperatoris pœnitentia.

In Occidente Ludovicus Imperator jam anno octingentesimo vigesimo primo in Comitibus Theodonis Villæ conjurationis Bernardi Regis Italiæ conscios ab exilio revocaverat. Omnibus in conspectum admissis veniam se dare dixit, &

Sup. n. 35.

Eginh. n. 821

Bona

Sæculum IX. Bona adempta reddidit. Theodulfus Episcopus Aurelianensis cum ceteris reis in exilium ejectus, quamvis semper insontem se damnari affirmaverit, ad Ecclesiam suam dimittitur, & in itinere a

morte occupatur. Præter ejus Capitulare & Tractatum de Baptismo habemus ab ipso plura carmina in sex libros collecta, ceteris cunctis illius ævi meliora. Natus autem erat Theodulfus ultra Alpes. Inter alia celeberrimus est Hymnus, cujus initium: *Gloria laus & honor &c.* quem in laudem Civitatis Andegavensis (hic enim ipsi erat locus exilii) concinnavit. Ejusdem Hymni initium hodieque, cum in supplicatione Dominica Palmarum procedimus, cantatur. Theodulfo in Sede Aurelianensi Jonas successit. Eodem tempore Ludovicus Imperator Adalhardum & fratres ejus Valam & Bernarium ab exilio revocavit, atque Adalhardum, cujus desiderio ingenti Monachi tenebantur, compulit ad Regimen denuo capeffendum Abbatiaæ suæ Corbejenfis. Verum haud diu post ad Regiam eundem revocavit.

Egin. ibid. Sup. n. 10.

Anno sequente octingentesimo vigesimo secundo Ludovicus Comitiam Attinacensem celebrans, ex Episcoporum & Procerum consilio tribus fratribus suis junioribus Hugoni, Drogoni, & Theodorico, quos

quos invitos tonsurari jusserat, reconciliatus est. Publice confessus est hoc factum, illudque, quod nimio rigore in Nepotem suum Bernardum Regem Italiæ, Adalhardum Abbatem & Valam fratrem ejus usus fuisset; egit pœnitentiam publicam, exemplum Theodosii Imperatoris imitari cupiens. Omnia vel a se vel a parente suo contra æquitatem facta emendare studuit; in quem finem largissime eleemosynas distribuit, multas preces a viris Deo consecratis fundi jussit, ut Cælum sibi omnino propitium haberet.

In illo Conventu cum Ludovicus Imperator edixisset, teneri se magno desiderio omnes abusus, qui Episcoporum & Optimatum negligentia invaluissent, abolendi, viri præcipui voluntatem Principis summis laudibus extulerunt, & Abbas Adalhardus ob ætatem provecctam venerabilis dixit, non meminisse se, a temporibus Pipini Regis unquam dignius de utilitate communi fuisse tractatum, si modo ea, quæ statuerentur, Subditorum obedientia ad effectum deduceret. Agobardus tunc Sedem Archiepiscopalem Lugdunensem tenebat; nam successerat Leidrado, qui sub initium Regni Ludovici Imperatoris in quoddam Monasterium Civitatis Sueffionensis se receperat. Agobardus antea fuerat Chor-episco-

Sæculum IX.

A.C. 822.

Sup. Lib.

XIX. §. 21.

Agob. de

disp. c. 2.

Ado Chr.

Sæculum IX. episcopus Ecclesiæ Lugdunensis, atque
A. C. 822. consentiente Imperatore & omnibus
 Galliarum Episcopis ordinatus est ejusdem Ecclesiæ Episcopus. Hic itaque in Conventu Attiniacensi præsens, & coram Imperatore contra Laicos Bona Ecclesiarum invadentes strenue perorans dicebat; illos in ipsum Deum peccare, qui Canones violarent, & perperam excogitari novas necessitatis causas, quas utique prævidisset Deus, quando Ecclesiæ suæ inspiravit, statuendas esse has Regulas æternum servandas.

§. XLVII.

Electio Episcoporum.

Capit. l. i.

c. 83.

Capit. Baluz. to. i p.

563. to. 7.

Conc. p. 147. v. Coint. an.

822. n. 12.

&c.

Satis exploratum est, in his Comitibus Attiniacensibus editum fuisse Capitulare, nec a vero abludit, illud ipsum esse, quod complectens articulos viginti novem plerumque ad annum octingentesimum decimum sextum refertur. Articuli secundi tenor est: *Quoniam Sacros Canones non ignoramus, & volumus Ecclesiam sua libertate gaudere, concedimus, ut Episcopus, qui tantum honorem mereatur, & idoneus ad onus ferendum sit, a Clericis & populo, ex illa ipsa Diœcesi, gratis, & sine acceptione personarum eligatur.*

In aliquibus hujus Historiæ locis vidimus, quantum Electiones Episcoporum